

Regulamin życia kościelnego

dla zborów
Unijnego Ewangelickiego Kościoła
na Polskim Górnym Śląsku

(Na podstawie uchwały Synodu Krajowego
z dnia 10 czerwca 1931.)

D-09/300/149

25.03.

11-

d. Brück

u 609411
1250205 u

K-3/78/419

Regulamin życia kościelnego

Chrześcijanin ewangelicki jest jako członek wstawiony w społeczność swego kościoła. W obrębie tej społeczności mają mu być udzielane dary łaski Bożej.

Życie kościelne wymaga pewnej reguły i ustalonych zwyczajów. W Unijnym Ewangelickim Kościele na Polskim Górnym Śląsku jako reguła i zwyczaj obowiązuje, co w następującem jest podane.

I. O chrzcie.

1) Przez sakrament chrztu świętego przyjmuje się dzieci w społeczność kościoła chrześcijańskiego. Obowiązkiem kościelnym ewangelickich rodziców jest, żeby dzieci swe oddawali do chrztu.

Przy chrzcie do rodziców, kładących dziecię swe w ręce Boże, przyłączają się chrzestni, którzy wspólnie z rodzicami obowiązują się, że będą się troszczyli o wychowanie dziecka w wierze ewangelickiej.

2) Zwyczaj kościelny wymaga tego, żeby dzieci — o ile nie zachodzą poważne przeszkody — przynoszono do chrztu nie później jak sześć tygodni po urodzeniu. Chrzest odbywa się zwykle w kościele. Chrzty domowe są dopuszczalne.

Właściwym dla chrztu jest ten proboszcz, w którego parafji rodzice mieszkają. Jeżeli dziecko urodziło się w innej miejscowości, chrzest przedsięwziąć może także tamtejszy proboszcz. Jeżeli członek zboru chce do chrztu wybrać innego duchownego, musi wpierv wystarać się u urzędu parafjalnego, do którego przynależy, o zezwolenie wzgl. poświadczenie odmeldowania.

Pobłogosławienie matki jest dobrym zwyczajem kościelnym.

Przy chrzcie rodzice powinni być obecni, o ile tego nie uniemożliwiają ważne okoliczności. Za świadków wymaga się obecności przynajmniej dwóch chrzestnych albo ich zastępców.

Chrzestnym może tylko być, kto należy do kościoła ewangelickiego i jest dopuszczonym do Komunii św. lub kto jest pełno uprawnionym członkiem innej chrześcijańskiej społeczności religijnej. Przynajmniej połowa chrzestnych musi być wyznania ewangelickiego.

3) Gdy życie dziecka jest w niebezpieczeństwie, wtedy każdy dorosły chrześcijanin ma prawo przedsięwziąć chrzest; powinien jednak natychmiast o dokonany chrzcie doraźnym donieść swojemu proboszczowi. Przytem należy przedłożyć metrykę urodzenia dziecka i podać nazwiska chrzestnych.

4) Chrzest nie może być udzielony, jeżeli rodzice nie dopuszczają innych swych ewangelickich dzieci, w wieku szkolnym będących, do ewangelickiej nauki religji lub do nauki kościelnej (konfirmacyjnej). Dla wyjątków potrzeba zezwolenia Rady Gminnej Kościelnej.

5) Jeżeli tylko ojciec wzgl. tylko matka należy do kościoła ewangelickiego lub do innej chrześcijańskiej społeczności religijnej, chrzest jest dopuszczalny pod warunkiem, że dziecko otrzyma dwóch ewangelickich chrzestnych, i gdy jego wychowanie ewangelickie uznać można za zagwarantowane. Jeżeli ani ojciec ani matka nie należą do kościoła ewangelickiego lub do innej chrześcijańskiej społeczności religijnej, należy odmówić chrztu; jedynie wśród szczególnych okoliczności Rada Gminna Kościelna może zezwolić na wyjątki.

Ze strony rodziców powinna wtedy przy chrzcie być obecna przynajmniej ta strona, która zażądała chrztu.

6) O ile w myśl ustaw państwowych zamiast rodziców tylko ojciec lub tylko matka lub osoba trzecia rozstrzyga o religijnym wychowaniu, a tem samem i o chrzcie dziecka, to w tych wszystkich wypadkach, w których niniejszy regulamin mówi o rodzicach, na ich miejsce wstępują dane osoby.

II. O wychowaniu ewangelickiem.

Rodzice i chrzestni muszą zobowiązania względem dziecka, które wzięli na się przy chrzcie, spełniać od najmłodszych jego lat. Będzie więc ich gorącym pragnieniem, aby dziecko pokochało i szacowało Ewangelię; będą się za niem wstawiali w serdecznych modłach i je wczesnie uczyli, jak ma rączką składać do modlitwy. Przykład rodziców, duch i obyczaje życia rodzinnego, jakoteż wspólne nabożeństwo domowe są w wychowaniu dzieci nader cennym czynnikiem, którego nie można zastąpić niczem innem.

Bardzo pożądanem jest, żeby dziecko, skoro tylko jego duchowy rozwój na to zezwala, przyzwyczajono do uczęszczania na nabożeństwa dla dzieci.

Gdy dziecko osiągnie wiek szkolny, obowiązkiem rodziców jest, oddać je, jeśli to jest możebnem, do szkoły ewangelickiej.

Dopóki dziecko uczęszcza do szkoły, powinno brać udział w ewangelickiej nauce religji. Jeśli to napotyka na trudności, których nie można inaczej usunąć, obowiązek kościelny od rodziców wymaga, aby porozumieli się ze swoim urzędem parafjalnym, by zapewnić dziecku ewangelicką naukę.

2) Nauka kościelna, przygotowująca do konfirmacji, rozpoczyna się zwykle w przedostatnim obowiązkowym roku szkolnym. W szkołach wydziałowych i średnich uwzględnia się odpowiednie roczniki. Zameldowanie do nauki konfirmacyjnej powinno nastąpić osobiście przez ojca lub matkę.

Gdy dziecko nie należy do kościoła, a chce zostać dopuszczone do nauki kościelnej, można temu życzeniu zadośćuczynić; u dzieci religijnie małoletnich, to znaczy przed ukończeniem 14 roku życia, pod tym warunkiem, że uprawnieni wychowawcy nie wniosą u proboszcza sprzeciwu.

Przy zameldowaniu do nauki kościelnej należy wykazać, że dziecko posiada dość wiedzy wstępnej. Warunek ten należy uważać bez osobnego egzaminu za spełniony, jeżeli dziecko od wstąpienia do szkoły regularnie brało udział w ewangelickiej nauce religii. W przeciwnym razie lub gdy się w przeciągu nauki okaże, że wiadomości wstępne są niedostateczne, proboszcz powinien dziecko przekazać szczególnej nauce przygotowawczej, której się udziela bądź przed wstąpieniem do regularnej nauki kościelnej bądź równoległe z nią.

Obowiązkiem rodziców ewangelickich jest, ze wszystkich sił przyczyniać się do tego, aby cel nauki kościelnej u ich dziecka został osiągnięty.

3) Dziecko należy tylko wtedy dopuścić do konfirmacji, jeżeli ono posiada naogół wymagane wiadomości i odpowiednią wewnętrzną dojrzałość, i jeżeli podług wskazówek proboszcza przez czas trwania nauki brało udział w życiu nabożeństwowem zboru. Jeżeli według przekonania duchownego zachodzą poważne przeszkody przeciw konfirmacji dziecka, to powinien o tem zawczasu — możliwie trzy miesiące przed konfirmacją — donieść rodzicom. Rodzicom wolno celem osiągnięcia ostatecznej decyzji zwrócić się do Prezydenta Kościoła.

Konfirmacji nie wolno udzielić, jeżeli dziecko bądź z woli innych osób bądź z własnej woli poddaje się aktom wzgl. uroczystościom wręcz przeciwnym konfirmacji (ateistyczne t. zw. poświęcenie młodzieży lub t. p.). W dzień konfirmacji przy domowej uroczystości należy pilnie baczyć na to, aby błogosławieństwo tego świętego dnia konfirmandom nie zostało zepsute.

III. O życiu młodzieży w zborze.

Kościół szczególnie bacznie dba o młodzież konfirmowaną. Chce ją gromadzić dokoła Ewangelii i pomóc jej, żeby mogła wrość w żywą łączność ze zbozem. Cały zbór ponosi odpowiedzialność za pracę nad młodzieżą. Od młodzieży żąda się, aby brała żywy udział w życiu zboru, korzystając ze wszystkich urządzeń dla niej, i żeby współdziałała w służbie, do której się ją wzywa (zgromadzenia konfirmowanych, nabożeństwa dla młodzieży, związki młodzieży, służba pomocnicza młodzieży i t. d.).

IV. O nabożeństwach.

Ośrodkiem życia kościelnego jest nabożeństwo zboru. W niem rozmawia, jak Luter powiada, z nami nasz Pan przez święte Swe słowo, a my natomiast z Nim rozmawiamy przez modlitwę i pieśni chwalną. Dla chrześcijanina ewangelickiego jest to obowiązkiem i potrzebą duchową, żeby, jak tylko może, brał udział w nabożeństwie.

V. O Wieczerzy Świętej.

Pan Kościoła ustanowił na pamiątkę Swoją sakrament Wieczerzy Świętej. W nim Pan używa wiernym wszystko to, co dla Swoich uzyskał życiem i śmiercią Swoją: odpuszczenie grzechów, żywot i zbawienie. Takiej łaski, oraz społeczności z Panem i wzajemnej społeczności powinien każdy chrześcijanin w sakramencie coraz to na nowo poszukiwać.

Do Komunii św. może tylko być dopuszczony, kto jest konfirmowany. Jeżeli konfirmacja nie mogła nastąpić z szczególnych powodów, proboszcz lub jego pełnomocnik powinien przed dopuszczeniem takiej osoby do Komunii św. udzielić dostatecznego pouczenia. Proboszcz ma prawo i obowiązek, gdy tego wymagają duszpasterskie względy, nie dopuścić do Komunii św. takich członków zboru, którzyby nie mogli spożywać Wieczerzy Świętej ku swemu błogosławieństwu lub bez wywołania zgorszenia wśród zboru. Proboszcz każdej chwili jest gotów do podania Wieczerzy Świętej osobom chorym i słabym.

VI. O współpracy w zborze i w kościele.

Moc Ewangelji powinna się okazywać w budowaniu zboru i kościoła Chrystusowego. Wysokim celem pracy kościelnych korporacji, stowarzyszeń i związków jest: przeniknąć i napełnić życie członków jakoteż całego społeczeństwa duchem wiary i miłości chrześcijańskiej i tem samem służyć przyjściu Królestwa Bożego na całym świecie. Zbór potrzebuje i żąda ofiarnej współpracy wszystkich, którzy szczerze pragną być chrześcijanami.

Do duszpasterstwa z urzędu powołany jest proboszcz. Do obowiązków wynikających z powszechnego kapłaństwa wiernych należy wspieranie duchownego w pracy duszpasterskiej. Każdy członek zboru w osobistych potrzebach będzie zasięgał rady swego duszpasterza, będzie mu ułatwiał przystęp do rodzin i zawczasu go przywoływał do łóża chorych.

VII. O ślubie.

1) Ewangeliccy chrześcijanie poświęcają swój związek małżeński, przychodząc wspólnie przed oblicze Boże, aby Go prosić o błogosławieństwo i ślubować Mu, że będą życie małżeńskie prowadzili podług Jego przykazań i zachowywali wzajemną wierność, aż ich śmierć rozłączy.

Obowiązek kościelny od zborowników wymaga, żeby nie zawierali takiego związku małżeńskiego, przy którym ślub kościelny nie może zostać udzielony. Ślub kościelny może się tylko odbyć, jeżeli związek małżeński przedtem podług prawa cywilnego został zawarty; ślub kościelny ma nastąpić bezzwłocznie po zawarciu związku cywilnego.

Doświadczenie uczy, że małżeństwa mieszane narażają życie religijne małżonków na wielkie niebezpieczeństwa. Nieodzownym obowiązkiem wszystkich członków zboru jest, obstawać przy ewangelickim ślubie i wychowaniu dzieci.

2) Ślub należy zgłosić przy właściwym urzędzie parafjalnym najpóźniej dwa tygodnie przedtem. Należy przytem zwykle przedłożyć świadectwo konfirmacji, albo, gdy z szczególnych przyczyn konfirmacja nie nastąpiła, metrykę chrztu. Jeżeli narzeczeni nie są osobiście znani proboszczowi wzgl. temu, który na jego miejscu przyjmuje zgłoszenie, to muszą wykazać, że przynależą obecnie do chrześcijańskiej społeczności religijnej.

Oboje narzeczeni powinni zawczasu osobiście wstąpić w styczność z tym duchownym, u którego zamierzają wziąć ślub.

3) Przed ślubem ogłasza się jednorazowo na niedzielnej nabożeństwie zapowiedzi, składające się z ogłoszenia i z modlitwy przyczynnej.

Ogłoszenie ma się ograniczać do imion i nazwisk narzeczonych i ich miejsca zamieszkania. Zawód i wyznanie można dołączyć.

Zapowiedzi kościelnych nie wolno ogłosić, jeżeli przy małżeństwach mieszanych ślub kościelny ma odbyć się w kościele katolickim lub dopóki zachodzą wątpliwości, czy ślub kościelny jest dopuszczalny. Zapowiedź musi się powtórzyć, jeżeli ślub nie nastąpił w przeciągu 6 miesięcy.

Jeżeli z szczególnych przyczyn ślub odbył się bez poprzednich zapowiedzi kościelnych, należy go jednak po odprawieniu zborowi oznajmić, przyłączając modlitwę przyczynną. Prezydent Kościoła ma prawo, uwolnić od tego oznajmienia.

4) Ślub ma się zwykle odbywać w kościele. Śluby domowe są dopuszczalne.

Do najważniejszych obowiązków zborów i jego korporacji należy, żeby ze wszystkich sił walczyły w obronie chrześcijańskiego prowadzenia życia małżeńskiego i zachowania czystości przed wstąpieniem w stan małżeński. Jeżeli w tym kierunku w pewnym zborze istnieją szczególne przepisy i zwyczaje co do dzwonienia, gry organów, zapalenia świec ołtarzowych, noszenia wieńca ślubnego i t. p., to można je zachować, o ile Zastępstwo Gminne tak wyraźnie uchwali, a Zarząd Synodu Krajowego uchwałę tę zaaprobuje. Zarząd Synodu Krajowego ma dołożyć starań, aby te przepisy w obrębie całego kościoła były możliwie jednakowe.

5) W Wielkim Tygodniu, w Dzień Pokutny i w Pamiątkę Zmarłych (dzień Zaduszny) nie wolno odprawiać ślubów. Wśród okoliczności nagłych Prezydent Kościoła może zezwolić na wyjątki pod warunkiem, że uroczystość weselna odbędzie się w skromnej, cichej formie.

Co do pierwszych dni głównych świąt roku kościelnego (Boże Narodzenie, Wielkanoc, Zielone Świątki), co do sobót i dni przedświątecznych i co do ostatniego tygodnia w adwencie Zastępstwo Gminne może uchwalić, że śluby wolno w nie odprawiać tylko w nadzwyczajnych wypadkach. Taką uchwałę potwierdzić musi Zarząd Synodu Krajowego.

6) Do odprawienia ślubu jest uprawniony proboszcz tej gminy, do której przynależą bądź narzeczona bądź narzeczony, bądź ich rodzice lub w której małżonkowie w najbliższym czasie zamieszkają. Gdy inny duchowny ma odprawić ślub, należy wystarać się o poświadczenie odmeldowania. Gdy zachodzi bezpośrednie niebezpieczeństwo śmierci, każdy ewangelicki duchowny może przedsięwziąć ślub kościelny, jeżeli związek małżeński został podług prawa cywilnego zawarty i jeżeli ślub kościelny jest dopuszczalny.

7) Warunkiem ślubu jest, żeby przynajmniej jedna strona, zawierająca związek małżeński, należała do kościoła ewangelickiego.

Ślubu udzielić nie wolno:

jeżeli jedna strona jest wyznania niechrześcijańskiego;

jeżeli jedna strona, wystąpiwszy z jednej z chrześcijańskich społeczności religijnych, nie przyłączyła się do innej chrześcijańskiej społeczności religijnej;

jeżeli ponowne zawarcie ślubu przez osobę rozwiedzioną należy uznać za niezgodne z ogólnymi ewangelickimi zasadami;

jeżeli przy jednej z osób zawierających związek małżeński z jej zachowania się bezpośrednio przed zawarciem ślubu lub na podstawie zawinionego przez nią rozwodu poprzedniego związku małżeńskiego nie można wywnioskować, że przyrzeczenia ślubne, które ma złożyć w kościele przed obliczem Bożem, będą szczerym wyrazem prawdziwych intencji;

jeżeliby z powodu niemoralnego życia lub z powodu okazanej pogardy dla Słowa Bożego wzgl. dla kościoła ewangelickiego ślub kościelny wywołałby zgorszenie;

jeżeli inny ślub kościelny przez nieewangelickiego duchownego bądź już został dany bądź ma jeszcze nastąpić.

Gdy ślubu kościelnego nie można udzielić, nie wolno duchownemu przedsięwziąć żadnej innej funkcji, podobnej do ślubu.

8) W dzień srebrnego i złotego wesela można w miarę zwyczaju prosić urząd parafjalny o uroczystość kościelną.

VIII. O pogrzebie.

1) Gdy Pan nad życiem i śmiercią odwołał członka zboru, wtedy pozostałym po zmarłym kościół chce w godzinie smutku i rozstania się nieść pociechę Słowa Bożego i świadectwo wiary chrześcijańskiej.

2) Przy pochowaniu kościół współdziałać może tylko wtedy, jeżeli zmarły w godzinie śmierci należał do kościoła ewangelickiego, a pozostali po zmarłym żądają współudziału duchownego.

Formą pochowania, uświęconą chrześcijańskim zwyczajem, jest pogrzebanie zwłok.

Czy duchowny chce współdziałać przy paleniu zwłok, zależy od jego własnej decyzji.

3) Funkcji kościelnej musi się odmówić, jeżeli zmarły jawnie wzgardzał Słowem Bożem i kościołem ewangelickim lub prowadził życie takie, iżby współdziałanie duchownego wzbudziło w zborze zgorszenie lub wyszło na niekorzyść kościoła.

4) Jeżeli członek zboru popełnił samobójstwo, współdziałanie kościoła — o ile nie jest wykluczone w myśl ustępu 3, — należy uzależnić od tego, czy powaga Słowa Bożego i autorytet kościoła nie doznają przez to uszczerbku. Gdy chodzi o jawną chorobę umysłową, warunek ten należy uważać za spełniony. We wszystkich tych wypadkach pochowanie ma odbyć się w formie prostej.

5) Duchowny nie współdziała, gdy zmarły wystąpił z kościoła. Na wyjątek zezwala się tylko w tym wypadku, gdy duchowny z osobistej rozmowy duszpasterskiej ze zmarłym wie, że tylko śmierć nie pozwoliła mu wstąpić ponownie do kościoła. O takim wypadku należy natychmiast donieść Prezydentowi Kościoła.

6) Jeżeli zmarły nie należał do kościoła ewangelickiego, ale do innej chrześcijańskiej społeczności religijnej, może duchowny wyjątkowo

współdziałać, o ile po sumiennem zbadaniu poszczególnego wypadku, a zwłaszcza stanowiska zmarłego i jego krewnych wobec kościoła ewangelickiego, współdziałanie zda się być dopuszczalnym ze względu na porządek i zwyczaj kościelny.

7) Przy każdym odmówieniu funkcji kościelnej proboszcz ma prawo i obowiązek, pozostałym należącym do kościoła udzielić pociechy z Ewangelji. Ma się to jednak odbyć tylko w domu i w kółku krewnych zmarłego i nie w połączeniu z pochowaniem.

8) Na dzwonicie nie zezwala się, gdy pogrzeb odbywa się bez funkcji kościelnej.

IX. O przyjęciu i wystąpieniu dorosłych.

1) Dorosłych przyjmuje do kościoła właściwy proboszcz miejscowy podług agendy. Przed aktem wstąpienia duchowny lub jego pełnomocnik udzielić muszą danej osobie wystarczającego pouczenia.

Gdy wstępujący do kościoła nie jest jeszcze ochrzczony, akt wstąpienia zastępuje się przez chrzest. Przy chrzcie jak i przy akcie wstąpienia mają być obecni dwaj przedstawiciele Rady Gminnej Kościelnej.

2) Kto w formie prawem przewidzianej z kościoła występuje lub kto swoje przestąpienie do innej społeczności religijnej wyraźnie oświadcza lub bierze udział w takich czynnościach religijnych, któremi inne społeczności religijne odróżniają się istotnie od kościoła ewangelickiego, ten tem samem wyklucza się ze społeczności kościoła ewangelickiego i traci wszystkie prawa, przysługujące jego członkom.

3) Ponowne przyjęcie osoby, która porzuciła społeczność kościoła, może nastąpić tylko za zgodą Rady Gminnej Kościelnej miejscowego zboru.

Kto wystąpił z innego ewangelickiego kościoła krajowego, a zmieniwszy miejsce zamieszkania, pragnie stać się członkiem Unijnego Ewangelickiego Kościoła na Polskim Górnym Śląsku, podlega tym samym warunkom ponownego przyjęcia.

X. O przestrzeganiu regulaminu kościelnego.

1) Gdy duchowny odmówi chrztu, nie przyjmie kogo za chrzestnego, nie dopuści członka zboru do Komunii św. lub odmówi ślubu, strona interesowana ma prawo odwołania się do Rady Gminnej Kościelnej; przeciw jej decyzji może strona wnieść rekurs do Zarządu Synodu Krajowego. Lecz także duchowny ma prawo, przeciw rozstrzygnięciu Rady Gminnej Kościelnej odwołać się do Zarządu Synodu Krajowego.

Duchowny powinien, gdy odmówi ślubu dlatego, że ponowne zawarcie związku małżeńskiego przez osobę rozwiedzioną uznał za niezgodne z ogólnymi zasadami ewangelickimi, na żądanie interesowanych sprawę oddać do decyzji Zarządowi Synodu Krajowego. Przeciw tej decyzji przysługuje duchownemu i stronie interesowanej prawo odwołania się do Rady Krajowej Kościelnej.

Gdy duchowny odmówi współdziałania przy pogrzebie, można zażądać decyzji Prezydenta Kościoła.

2) Gdy członkowie kościoła ewangelickiego nie dają dziecka swego ochrzcić w zborze ewangelickim lub go nie dopuszczają do ewangelickiej nauki religji, gdy dziecku każą brać udział w uroczystościach urzędzanych w przeciwieństwie do konfirmacji, gdy przy zawarciu małżeństwa nie poszukują ślubu kościelnego lub zawierają związek małżeński, przy którym ślub kościelny nie może być udzielony, Rada Gminna Kościelna może uchwałą stwierdzić, że dane osoby nie spełniły swych obowiązków kościelnych. Gdy Rada Gminna Kościelna u małżonków przekona się o tem, że jedna strona dokładała usilnych starań, aby zadośćuczynić obowiązkowi kościelnemu, należy tę uchwałę ograniczyć do osoby sprzeciwiającej się. Przed powzięciem takiej uchwały stwierdzającej należy spróbować, czy nie można w duszpasterskiej rozmowie wpłynąć na odmienne osoby. Ponadto Rada Gminna Kościelna powinna piśmiennie poważnie i życzliwie napomnieć dane osoby, aby według możliwości powetowały swe zaniedbania. Taka uchwała Rady Gminnej Kościelnej pociąga za sobą, że dotknięte nią osoby nie posiadają pełnych praw ewangelickiego członka gminy, nie korzystają z kościelnego prawa wyborczego i nie wolno ich wybierać do korporacji kościelnych, nie wolno ich przyjąć za chrzestnych i nie mogą żądać współdziałania przy pogrzebie.

Rada Gminna Kościelna może powziąć taką uchwałę i wtedy, jeżeli członek zboru wzbudził w swym zborze lub kościele zgorszenie, okazując pogardę dla Słowa Bożego albo dla kościoła ewangelickiego lub prowadząc życie niemoralne. Przed powzięciem uchwały należy odmiennej osobie dać sposobność do rozmowy z proboszczem lub do piśmiennego oświadczenia.

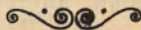
Przeciw wszystkim takim uchwałom Rady Gminnej Kościelnej interesowanym przysługuje prawo odwołania się do Rady Krajowej Kościelnej. Rada Krajowa Kościelna przed decyzją wysłuchuje Zarządu Synodu Krajowego.

3) Zarządzenia Rady Gminnej Kościelnej wraz z odpowiedniami następstwami są skuteczne i w innych zborach Unijnego Ewangelickiego Kościoła na Polskim Górnym Śląsku. Przeto Rada Gminna Kościelna powinna, gdy osoba dotknięta taką uchwałą przeprowadza się, powiadomić o tem Radę Gminną Kościelną w nowym miejscu zamieszkania.

4) Gdy członek zboru po pewnym czasie zaniedbanym pierwotnie obowiązkom kościelnym uczynił zadość, należy mu przywrócić znowu prawa odebrane.

Gdy dana osoba nie jest w stanie zaniedbane obowiązki powetować, można jej prawa utracone przywrócić na podstawie nienagannego zachowania się kościelnego.

5) Dla wszystkich w niniejszym regulaminie przewidzianych rekursov obowiązuje termin 14 dniowy.

5-

Biblioteka Śląska w Katowicach

ID: 0030001566670

II 1250205

SL